

Nr 902

Av fru Skantz m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 126, med förslag till lag om ändring i arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1), m. m.

(Lika lydande med motion nr 742 i Första kammaren)

I proposition nr 126 föreslås att arbetarskyddslagen i princip skall bli tillämplig på all verksamhet vari arbetstagare användes till arbete för arbetsgivarens räkning. Vissa undantag föreskrives. Bl. a. göres undantag för arbete i arbetsgivarens hushåll och för den egentliga militärtjänsten.

Propositionen innehåller emellertid inte något förslag om hur de i distributionsarbetet sysselsatta chaufförerna och deras medhjälpare vid arbete utanför den egna arbetsplatsen, dvs. hos varumottagare (butiker, varuhus restauranger m. m.), skall komma i åtnjutande av det skydd mot ohälsa och olycksfall som arbetarskyddslagen är avsedd att ge.

För arbetstagare som sysselsättes med varutransporter och distributionsarbete är det företag (transport-, produktions- eller grossistföretag etc.) där arbetstagaren är anställd att anse som arbetsgivare enligt arbetarskyddslagen. Detta företag har således alla de skyldigheter, som enligt arbetarskyddslagstiftningen åligger arbetsgivare, som t. ex. tillhandahållande av särskilda hjälpmedel som underlättar arbetet (lyft- och bärredskap, kärror, trallor m. m.) såväl vid lastning vid honom tillhöriga lokaler som vid lossning vid varumottagarens lokaler. Däremot torde det inte enligt arbetarskyddslagen ingå i denne arbetsgivares åliggande att vidtaga några anordningar i eller i anslutning till varumottagarens lokaler för att underlätta ett ofta tungt och töttande distributionsarbete eller för att på annat sätt göra detta arbete mera tillfredsställande sett ur arbetarskyddssynpunkt.

Enligt arbetarskyddslagen kan ej heller varumottagaren anses som arbetsgivare då det här är fråga om hos annat företag anställda arbetstagare, som tillfälligt utför transportarbete i varumottagarens lokaler. Detta innebär emellertid inte att varumottagaren inte har några skyldigheter i skyddshänseende gentemot den hos distributions- eller grossistföretaget anställda chauffören eller dennes medhjälpare. Varumottagaren har rent allmänt att tillse att hans lokaler är sådana att inte någon råkar ut för olycksfall på grund av lokalernas beskaffenhet. Skulle varumottagaren emellertid finnas vållande till att ett olycksfall drabbat en utomstående, kan han bli skyldig utbetala ersättning till den skadade.

Utöver vad som sålunda allmänt kan fordras av varumottagaren i hans egenskap av ansvarskännande medborgare eller som han är skyldig iakttaga för att skydda sina egna arbetstagare kan han inte med stöd av arbetarskyddslagen åläggas vidtagna åtgärder till skydd för personer som tillfälligtvis utför transport- eller distributionsarbete inom hans lokaler eller åläggas att förbättra eventuellt bristfälliga anordningar eller vidtaga några åtgärder för att underlätta och göra deras arbete mindre tröttnande.

Under hänvisning till vad som anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta

att i arbetarskyddslagen införes en sådan bestämmelse att åsyftade arbetstagare erhåller samma skydd mot ohälsa och olycksfall i arbete hos varumottagare som övriga arbetstagare med stöd av arbetarskyddslagstiftningen kommer i åtnjutande av samt att vederbörande utskott ges i uppdrag att utarbeta nödvändig lagtext.

Stockholm den 23 april 1963

Anna-Greta Skantz **Eric Svenning** **Iris Ekroth**